

בטחון שבועי

אור חדש על מתיקות דרך "ויגבה לבו בדרכי השם" במשנת נובהרדוק.
מהגה"צ רבי יהודה מאנדל שליט"א משה"ת לייקווד יצ"ו

הערה: בכל גליון יש עצות טובות ומועילות, כדאי מאוד לציין אותם. ועל זה נאמר: אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ. (וכידוע מהרמב"ם).

פרשת ויקרא-זכור - שנה ב' גליון 16 לע"נ מרת חוה בת ר' פינחס ע"ה ולזכות ר' מ.ב.א. שיחי'

שיחה מיוחדת לרגל המצב – התפילות והבטחון שלך יכריעו!

א. אחד מהנסים המיוחדים ביותר [מאז הנס של פורים!] היה מלחמת המפרץ (gulf war) בשנת תשנ"א. ההצלה הנפלאה הייתה ע"י שכמה מגדולי ישראל זצ"ל ויבדלח"א אמרו בבטחון שלא יהיה אסון. היו המון תפילות – רבבות יהודים שפכו את לבם בכותל המערבי, אבל התפילות היו יחד עם בטחון – **עם ציפייה שאכן התפילות יתקבלו.** ובאמת תפילות כאלה כחם רב במיוחד, וכל יהודי צריך לדעת שיש לו כח תפילה חזק כ"כ, עד כדי שיכול להביא ישועות לכל כלל ישראל. **דע את כחך ותתפלל בתמימות!** (ועל' בסוף השיחה).

אנחנו צריכים לחשוב, כאילו המלחמה של היום נמצאת כאן בארץ ישראל, ולהתפלל מעומק לבינו. תחשוב שאתה צריך לברוח מעירך ולעזוב את ביתך וכל אשר בו, בתוך פחד ואימה, או שכבר אי אפשר לעזוב... רח"ל. (על' רש"י פ' משפטים בפסוק אם כסף תלוה את העני עמך – הוי מסתכל בעצמך כאילו אתה עני). זהו כבה תפילה אחרת לגמרי... גדולי ישראל לא היו יכולים לישון בלילה כשחלק מכלל ישראל סבלו. הבריסקער רב זצ"ל היה מרבה באמירת תהלים, כשהיו מלחמות וצרות לכלל ישראל.

ב. אבל יש כאן ענין חשוב הרבה יותר. יש באוקריינה (ובכל המקומות) רבבות יהודים שמעולם לא הניחו תפילין. ושנשואים לגיוות רח"ל. זה חמור הרבה יותר מהמלחמה! מה יהיה עם יהודי כזה כשיבוא משיח? ע"ז לבד היו צריכים לעשות עצרת תפילה, הלא הם אחינו בשרינו ואנו מצווים לדאוג להם ולאהוב אותם, ואנחנו ערבים להם! חסר חינוך על זה. [בלייקווד, - הנהיגו רבי אהרן קוטלר ורבי נתן וואכטפויגל, ואח"כ רבי שניאור זכר צדיק לברכה, שכל אברך, לאחר חמש שנים מנישואיו צריך ללמוד באחד הכוללים שבערי השדה, כדי לחזק את היהדות באותם מקומות. וזה היה בנפשם!]

למרדכי הצדיק היתה **הרגשת אחריות** על כלל ישראל. בנובהרדוק אמרו "תשאף להיות מרדכי!" מרדכי הפקיר את כבודו וזעק ברחובות זעקה גדולה ומרה. כל יחיד צריך לחשוב על הכלל ולהיות נושא בעול, ושיהיה קצת קשה לישון בלילה. כל אחד הרי חייב לומר **כשבילי נברא העולם.** בסלבודקא זה היה הכל! ולכן כל יחיד צריך להתפלל על הרוחניות והגשמיות של היהודים האלה. אם כל אחד מעם ישראל היה מרגיש כך, משיח כבר היה כאן מזמן!
ג. בנוגע לעצם המלחמה אנחנו צריכים לדעת שכולה ברכה. [על האוקריינים עצמם אין אנו צריכים לדאוג. להקב"ה יש אתם חשבון ארוך. הם גרועים אפילו מהנאצים. כבר בימי ת"ח ות"ט הם היו אכזריים באופן מחריד, וכן בימי המלחמה, כידוע]. **כשיש מלחמה, זה עוזר לכולנו להרגיש קרבת ד'.** ועוד יותר יהודי אוקריינה יכולים להתעורר מזה לתשובה.

באמת כולנו צריכים לחזור בתשובה. עיקר התשובה היא "לשוב", ולהרגיש קרוב להשי"ת, ובטחון בד' הוא חלק עיקרי מאוד בזה. ובגמ' מכות (כד.) ואת - ירא ד' יכבד, זו יהושפט מלך יהודה שבשעה שהיה רואה ת"ח היה עומד מכסאו ומגפפו ומנשקו וקורא לו רבי רבי מרי מרי. ויש לדקדק שהפסוק קורא לת"ח ירא ד'. **כי החותמת (שטעמפל) האמיתי של הת"ח הוא "ירא ד'".** יחד עם התורה, חייבים ללמוד מוסר כדי לקבל קשר עם השי"ת. אבל גם מוסר אינו מספיק. יהודי צריך שיהיה לו חיבור חי ומוחשי עם השי"ת. והדרך הטובה ביותר להגיע לזה, הוא ע"י שמדברים אתו ית' כבן עם אביו. וראוי להתבודד כ-10 דק' לדבר עם השי"ת (ומי שיכול להוסיף עוד יותר טוב). גם החפץ חיים עשה כך. ככה מתחברים... גמ' ותוס' אינו נותן לך חיבור זה, וגם לא מוסר. בנובהרדוק היו משוחחים עם השי"ת תוך כדי לימוד המוסר (בפרט כשאתה לומד ענייני בטחון, אבל ה"ה כל ענין).

מלחמה כזאת יכולה להועיל לכולנו לחזק את הקשר עם השי"ת. וכשיש לך קשר עם השי"ת, אתה יכול להתפלל אליו בתמימות, (לאחר שאתה נושא בעול עם היהודים שם ואתה מדבר מתוך לבך) "טאטע, אני מבקש ממך, אנא תעזור שלא יינזק אפילו יהודי אחד באוקריינה!" כי אתה נמצא שם - עם השי"ת. ואז תהיה גם בטוח שתפילתך התקבלה! ותוכל גם לחשוב לדבר בצורה חיובית על כל ענין אחרי התפילות שלך! ושוב, **תפילות ובטחון של יהודי אחד יכולים להציל עולם מלא!** נתפלל על אחינו בגשמיות, ובעיקר ברוחניות כנ"ל. שמכח מלחמה זו כבר יחזרו כולם, וכולנו לקרבת ד', ונהיה מוכנים לקבל פני משיח צדקינו בקרוב. אכ"ר.

סדר הקרבנות – אדם כי יקריב

הנה עיקר יסוד הקרבנות הוא הכנעה. אנחנו מקריבים את חיינו לפני השי"ת דרך הדם של הבהמה. (ועי' שערי העבודה לרבינו יונה שכל מה שאדם עושה לבהמה הוא צריך לחשוב כאילו עשו כן אתו, על דרך המדרש רבה בראשית נ"ו ט' כשאברהם אבינו הקריב את האיל לאחר העקידה, הקריבו "תחת בנו". רבי בנאי אומר, אמר לפניו רבון העולם הוה רואה דמיו של איל זה, כאילו דמו של יצחק בני, אמוריו כו'). ובחובות הלבבות בשער הכניעה – ריש פ"ב כ' שהכניעה תהיה רק אחר רוממות הנפש והתנשאה מהשתתף עם הבהמות כו' ועם פחותי בני אדם וכו' ע"ש. וזהו ההקדמה הראשונה לקרבן אדם כי יקריב. (אדם מלשון אדמה לעליון כמש"כ הקדמונים) רק מי שיודע מעלתו כאדם, שייך שיכניע את עצמו ויקריב את עצמו לפני השי"ת. מי שחי בשפלות, שהוא מחשיב את עצמו כבהמה, עם מדותיה השפלות והמגונות, אין לו מקום להביא קרבן.

אדם – מה אדם הראשון לא הקריב מן הגזל, שהכל היה שלו, אף אתם וכו'

יש כאן עומק מיוחד ברש"י. אדם הראשון לא היה לו במי לקנאות וממי לגנוב. כן צריך אדם המקריב קרבן להרגיש כל כך שמה בחלקו, **כאילו הוא אדם הראשון שכל העולם נברא בשבילו**, ואין לו אפילו יצה"ר לגזל. הוא יודע שהשי"ת אוהב אותו כמו אדה"ר, ושהוא חשוב בעיני השם כאדה"ר, וכך יודע שהוא ברום המעלה – **אדם כי יקריב**.

הסיבה העיקרית שקשה לאנשים לראות את השני מצליח (פארגי'ן יענעם), הוא משום שאינם מודעים לגדלות וחשיבות שלהם עצמם. **והעצה לזה**, הוא ללמוד הרבה מוסר – ודוקא על המעלות שלך – ולשנן לעצמך בלי סוף את הכוחות והמעלות המיוחדים לך, תוך כדי הודיה להשי"ת על כל א' מהם.

כל אחד ואחד הוא כל כך יקר ערך, שבדרך המיוחדת בשבילו, אפילו הצדיקים הגדולים ביותר אינם יכולים למלאות תפקידו ומקומו – עבודתו את השם מתוך מדרגתו וקשייו, ונסיונותיו – זהו חלק וחובתו בעולמו – שיקר מאוד בעיני השי"ת. והשי"ת מחכה רק לך למלאות תפקידך וחלקך בתיקון השלם!!

הביב אדם שנברא בעלם

כל אחד חייב להכיר גדלותו, שנובע בראש ובראשונה מזה שהוא צלם אלקים. לכן נבראנו בקומה זקופה, כדי שנרגיש את רוממותינו. ועי' תר"י בסוף פ"ה בברכות, שכתב שהעמידה בקומה זקופה שייך לבעל הבטחון. וז"ל בשעה שכורע (בתפילה) מראה הפחד והיראה שיש מלפניו, **וכשזוקף מראה הבטחון שיש לו בו בכל עניינו שייטיב אליו**. וזה תלוי בזה, שמי שירא מהשי"ת, הוא בוטח בו כענין שנאמר ביראת ד' מבטח עוז עכ"ל.

אם תוכל לעמוד בקומה זקופה, בשמחה ובבטחון בד' – על אף ה"פעקל" שלך, אז אתה צדיק אמיתי, ומחכה לך הגן עדן הנפלא ביותר! אין רצון השם שאנחנו נאשים את עצמינו ונרגיש מושפלים וחסרי ערך. **הקב"ה רוצה שנבטח בו שברוב אהבתו אלינו, הוא בודאי יעזור לנו להצליח לצאת מכל הנסיונות ולמלאות תפקידנו**. ואז אנחנו כבר מעכשיו קרובים להשם! ואז כל הקנאה והתאוה והכבוד נמס ותוכל לשמוח בהצלחת חברך!

עקבתא דמשיחא

התורה הקדושה מלאה מגדלות עם ישראל. "עם סגולה", "ממלכת כהנים וגוי קדוש". ועי' בהקדמת המתרגם של החוה"ל שכתב רשימה ארוכה של כנויי חיבה וחשיבות שהתורה מכנה אותנו. [עם ד', בחיריו, בניו, בכוריו, חשוקיו, אוהביו, ידועיו, מקוראיו, סגולתו וחלקו וחבל נחלתו, ע"ש הפסוקים]. זה מראה כמה חשוב לפני השי"ת **שנדע גדלותינו וחשיבותינו**. ובמיוחד בדורינו, דור חלש, דור עקבתא דמשיחא, אנחנו צריכים כמות כפולה של חיזוק **שכל רצון ותנועה, ומאמץ שלנו הוא קדש קדשים** – וממה שהיצה"ר משקיע כוחות להשפיל את רוחינו – נוכיח שבזה עיקר הצלחתנו! וכמה שהנך מרגיש שפל, סימן שהיצה"ר יודע שעדיך לגדלות וערכך רם לכלל ישראל – הוא יודע איפה להשקיע, ומאויבי תחכמני!

ויקרא-אהבת ד' אותנו

קריאה לשון חיבה, לשון שמלאכי השרת משתמשים בו. (רש"י).

והנה אצל המלאכים לא שייך קנאה, וכמו שאמר להם משרע"ה כשעלה לקבל את התורה, כלום קנאה יש ביניכם. (שבת פ"ט.ט). **ויש לומר שגם השי"ת אוהב אותנו באופן זה – שכביכול לא שייך שלא יהא כן!** (כי החיבה למשה תלוי בחיבה לכלל ישראל כמב' ברש"י בהמשך דבריו – לאמר: בשבילכם הוא נדבר עמי וכו').

ובאמת דבר השם יצא למשה מבין שני הכרובים, שהם כדמות מלאכים שפונים זא"ז באהבה, לרמז אהבת ד' אלינו. ואף בשעת החורבן הכרובים פנו זא"ז להראות לנו חיבתו האמיתית בלי תנאים! וזהו הלימוד הראשון בספר ויקרא – לשון חיבה!

במקום שבעלי תשובה עומדים צדיקים

גמורים א"י לעמוד

כתב הרמב"ם בהלכות תשובה (ז' ד') ואל ידמה אדם בעל תשובה שהוא מרוחק ממעלת הצדיקים, מפני העוונות והחטאות שעשה, אין הדבר כן **אלא אוהב ונחמד הוא לפני הבורא** כאילו לא חטא מעולם. ולא עוד אלא ששכרו הרבה שהרי טעם טעם החטא ופירש ממנו וכבש יצרו. אמר חכמים מקום שבע"ת עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד בו, כלומר **מעלתו גדולה ממעלת אלו שלא חטאו מעולם** מפני שהם כובשים יצרם יותר מהם עכ"ל הזהב. **דם החטאת על ארבע הקרנות**

החטאת הוא הקרבן היחיד שנותנים דמו למעלה בקרנות. (אפילו עולת העוף שהוא למעלה א"צ דוקא הקרן) והנה ענין הקרן תמיד מראה על חשיבות וגדלות. הקרן בבהמה נמצא במקום הגבוה ביותר. דוד המלך נמשח ע"י שמואל הנביא

משמן שבתוך הקרן – לסימן של גדלות. אנחנו מזכירים כסדר מצמיה "קרן" ישועה. וכאן רואים את הענין הנ"ל – שבעל תשובה מגיע גבוה יותר מהצדיק (עכ"פ בבחינה מסוימת) ודמו עולה על גובה המזבח בקרנות!
בדומה לזה יש לומר בקשר לחשן. למדנו שלב ששמח בגדולת אחיו זכה ללבוש את החשן על לבו. אבל לכאורה יש לשאול, שהשבטים הרי נכשלו דוקא בענין זה, שהם קנאו ביוסף ולא שמחו בגדלותו, וא"כ איך זכו להיות שמותייהם על החשן? אלא שכיון שחזרו בתשובה ואמרו אבל אשמים אנחנו, ואח"כ בקשו מחילה מיוסף, הרי נהיו בעלי תשובה, כי התאמצו לשמוח בגדלותו על אף המדה הרעה ששלטה בהם קודם, ולכן זכו להיות שמותייהם על החשן.

העולה – זכר, והחטאת – נקבה

כתב המעם לועז שהחטאת בא לכפר על מי שנכשל בעבירה בפועל ואילו העולה על הרהורי עבירה. אם נכשל, הרי היה חלש נגד יצרו ומביא נקבה, אבל אם הרהר, ובסוף נתגבר ולא בא לידי חטא, הרי היה חזק להתגבר על יצרו! ולכן מביא קרבן זכר שזה סימן לגבורה.

מי שנתגבר הרי זכה להתגבר על רצונו, הנפש הוא הרצון ומסירת הנפש – הכוונה מסירת הרצון להשי"ת. מי שזכה להתגבר על הרהוריו, וביטל רצונו מפני רצון הקב"ה, הוא מביא עולה לקרבן – כליל על המזבח – סימן שהוא ג"כ מסר נפשו להשי"ת. העולה גם מרמז על ה"עלייה" שהיתה לו ע"י שכבש יצרו.

כל פעם שאדם מתגבר, אומרים בעלי המוסר – **תרשום את ההצלחה**, וזה יתן לך כח להתגבר פעם נוספת! זה גם יבנה לך בטחון במעלותיך שהקב"ה נתן לך ושתוכל להצליח בעבודת השי"ת!

בנובהרדוק היו עובדים על תיקון המדות. וכשזכו לכבוש איזה מדה לתקופה, היו עושים סעודת מצוה בשמחה גדולה!

הרבה אומרים שדהמע"ה אמר וחטאתי נגדי תמיד. ותשובה לכך: אם תוכל לשיר להשי"ת חצי לילה בלי הפסק על כל החסדים וההצלחות שלך, אז מותר לך גם כן לזכור את החטאים!! הדבר הראשון הוא לזכור ולרשום את המצות וההצלחות!

אשר נשיא יחטא

היוצא מן הכלל הנ"ל, הוא הנשיא שמביא חטאתו זכר. ויש לפרש ע"ד זה, שלנשיא הרי צריך התגברות מיוחדת להודות על האמת ולהכנע להביא חטאת. ולכן נרמז בזכר שמביא שזכה להתגברות מיוחדת. וכדאחז"ל. אשר נשיא - אשרי הדור שהנשיא שלו שנותן לב להביא כפרה על שגגתו, ק"ו שמתחרט על זדונותיו. ע"כ.

הכח של מחשבות לא טובות

כתוב במשלי (כ"ט, כ"ה) חרדת אדם יתן מוקש. אין לנו לחשוב מחשבות שליליות. תמיד צריך לחשוב על היופי של הבריאה של הקב"ה. המחשבות שלנו פועלת בבריאה, הרבה יותר ממה שאנו יודעים.

אני מכיר נהג (דרייבר) שכבר עשר שנים שלא קיבל אף פעם קנס. יום אחד נסע עם קרובו לחתונה בעיר אחרת. וכל הדרך הקרוב דיבר על המשטרה, איך שתמיד מחפשים לתפוס אנשים ולתת קנסות. ושצריך ליהזר כי הם מסתתרים כדי שלא ישימו לב אליהם, וכך דבר הרבה על הפחד של המשטרה. בחזור מאותו חתונה, הנהג (שהכניס בראשו קצת מהפחד הזה) נתפס בפעם הראשונה על יד, וקיבל קנס של 500 דולר!

דיבור על צרות מזמין אותם ח"ו! הקב"ה רוצה שנשתמש בפה שלנו לומר כמה טוב העולם שברא, כמה חכמה יש בעולם, וכמה חסדים.

העיתונים מחפשים לספר כמה שיותר דברים רעים, כי זה מה שאנשים אוהבים לשמוע, אבל אנחנו צריכים להתרגל לשמוע ולראות ולחשוב רק טוב! וכך אתה מזמין לעולם עוד ועוד הטבה! **וזהו בדוק ומנוסה!!**

ובבית הלוי במאמרו על מדת הבטחון כתב שיש הרבה פסוקים שכתוב בהם חובת הבטחון, ומי שחושב תמיד ודואג, זהו עבירה חמורה - שעובר על כל הפסוקים, וזה לבד גורם לו צרות חדשות, ובוטח בד' ישוגב מן הצרות, אפילו אלו שהיו ראויים לבוא עליו, וכבלשון הפסוק – חרדת אדם יתן מוקש ובוטח בד' ישוגב.

אחד המרבה ואחד הממעיט

כ' רש"י (א' י"ז) שהתורה כתבה ריח ניחוח על הבהמה וגם על העוף, להראות שאצל הקב"ה יש אותו ריח ניחוח מהמאמץ של העני ומהקרבן הגדול של העשיר. "בעולם" מכירים רק את הדברים הגדולים והנוצצים (sbarkling) אבל הקב"ה אינו כן אלא יודע כמה רצון והשתדלות השקעת ורק זה מה שחשוב אצלו ית'. ועד"ז מצאנו, שבקרבן העוף מקטירים אותו בכנפיו. וכ' רש"י שהרי נפשו של אדם קצה מריחן של הנוצות. אלא כדי שיהא המזבח שבע ומהודר בקרבנו של עני.

הרבה פעמים אנחנו מרגישים שהתורה ועבודת השם שלנו הוא מנחת עני, ואינו מספיק. אבל אנו חייבים לזכור שאם התאמצנו ועשינו מה שביכולתינו (ועכ"פ רצינו והשתדלנו, לעשות מה שביכולתינו), אז ה"קרבן עני" שלנו הוא מהודר לפני השם. ואדרבה, כיון שאין לנו את ההנאה של העשיר ובכל זאת אנו ממשיכים, אז שכרינו כפול ומכופל כי פעם אחת בצער ממאה פעמים שלא בצער.

ונפש כי תקריב – קרבן מנחה

ואדרבה, רש"י כ' דכשהעני מקריב קרבן מנחה ה"ז נחשב לפני השם שהקריב את נפשו! אנחנו חייבים להזכיר לעצמנו שוב ושוב יקרת עבודתינו לפני השי"ת. וכמה המאמצים שלנו חשובים וחביבים לפניו ית'.

ואם נדע כמה השי"ת אוהב אותנו על אף מדרגתינו הנמוכה, אז נוכל להתעלות מאוד בקלות בבטחון בחסדיו ית'.

מעשה שסיפר הגר"י הוטנר זצ"ל למרן הגר"א קוטלר זצ"ל –

היה משפחה שרצו ת"ח לבתם, והציעו להם מתמיד גדול, אבל כשרונותיו לא נתברכו. ושאלו את מהרי"ל דיסקין זצ"ל אם לקחת אותו. הוא ענה במשנה באבות (ד' ט') כל המקיים את התורה מעוני, סופו לקיימה מעושר. והסביר דלאו דוקא עוני גשמי, אלא ה"ה עוני רוחני ג"כ. מי שמתאמץ – סופו להיות עשיר ברוחניות! וקבלו עצתו, וזכו שנפתחו מעינותיו עד שנהיה ת"ח גדול.

כשרבי אהרן שמע סיפור זה התחיל לבכות! ואמר אני נתברכתי עם כשרונות גדולים תמיד ולא זכיתי למעלה הנשגבה הזאת של עבודת השם מתוך הקושי. הנשמות הגדולות הרבה פעמים יש להם קשיים בתורה ועבודה, ומרגישים שאינם מצליחים. אבל באמת, אם הם ממשיכים להתאמץ, הם יותר גדולים מאלה שלימודם ועבודתם בא בלי מאמצים!

ולפי"ז יובן שהקרוב של העני נקרא מנחה – וכתב בש"ך על התורה שמנחה מלשון מנוחה. כשיהודי יודע שהשי"ת מרוצה, ומחשיב את המאמצים שלו, אע"פ שהביא רק מנחה קטנה – זה מביא אותו למנוחה ובטחון כמשנ"ת. וזהו מש"כ החוה"ל בשער הבטחון פרק א' – מהות הבטחון הוא מנוחת נפש הבטוח. פגשתי בעלי בטחון גדולים שתמיד היו במנוחת הנפש, ותמיד הרגישו שהשי"ת הוא בעל הבית על כל רגע ורגע מחייהם!

נובהרדוק - עבודת פורים

בנובהרדוק אמרו שכל אחד צריך לעבוד להיות מרדכי! מרדכי היה בעל הבטחון השלם שלא היה מפחד משום דבר – ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה. יתכן שבהמשך הוא גדל עוד יותר במדת בטחונו, עד שנאמר עליו ולא קם ולא זע ממנו! הוא היה כלפי המן כמו אבן – הוא לא הרגיש כלל שהמן עומד בפניו. הוא הגיע למנוחת הנפש מושלמת!!

בנובהרדוק היה מלחמה נגד "צמצום". הכוונה כל מה שאנשים מצמצמים מחמת פחד של אנשים אחרים. כשהרבה אנשים יושבים יחד, ואף אחד אינו מדבר, זה הרי משום אימת הציבור ויראה - "מה יאמרו", "אולי אומר דבר שלא במקומו", וכו' ועוד ועוד תירוצים. במצב כזה היו דוקא "שוברים את הקרח", ופורצים את הגדר ואמרים משהו כדי לשבור את השתיקה – לכתחילה משהו עם תוכן איזה דבר תורה או אפילו "אפשר להגיש לי את הסודה"? או אפילו משהו בלי תוכן, העיקר לשבור את הפחד מאנשים. הם היו קוראים לפעולה כזו "פרט". (כי הוא לא ההנהגה הכללית אלא חד פעמי). ובאמת כמה שיותר "פרטים" שתעשה – אתה כובש את חולשותיך, ואחרי לא הרבה זמן תהיה אדם חדש – מוכן לכבוש את כל העולם!

השתוות

מצאנו דבר חשוב אצל מרדכי וגם אצל אסתר – מרדכי כשלא כרע להמן, עורר את הכעס והשנאה, לא רק של הגויים אלא אף של היהודים (עי' המגילה י"ג ע"א ראש העמוד) שחשבו שמרדכי גרם לכל הגזירה – ע"י שלא השתחוה להמן. ומרדכי היה לו את הכח ללכת נגד כולם.

גם אסתר, מבואר בגמ' (מגילה טו): אחד הטעמים שזימנה אסתר את המן לסעודתה עם אחשוורוש. ר' נחמיה אומר שכדי שלא יאמרו

ישראל אחות יש לנו בבית המלך, ויסחו דעתן מן הרחמים. וזה דבר נפלא. היא הוציאה על עצמה שם רע – שכל כלל ישראל יאמרו עליה שנתחברה עם המן ועזבה את היהודים, העיקר שיתאמצו בתפילה. וזה גם כן דרגה גבוהה של – לא להתחשב עם מה יאמרו הבריות.

החובת הלבבות כותב שזהו החמודה שבמדרגות ונקרא "השתוות" – שאין אצלו חילוק אם כולם משבחים אותו או כולם מקללים אותו. אל תפחד מלהיות עצמך!!! מצינו שדוד המלך רקד לפני הארון וקצת זלזל בכבודו ומיכל הצדקת העירה לו על זה, ונענשה. כי המבזה עצמו לכבוד שמים הוא המלך האמיתי. תמיד היו אנשים שזלזלו ודברו נגד כל דבר טוב, כולל מוסר ונובהרדוק בפרט. ואדרבה, החפץ חיים אמר שכיון שנובהרדוק אינם מתפעלים מהמתנגדים, בודאי יצליחו!

רבי שמואל בר יצחק שרקד עם הדסים לפני הכלה וחבריו אמרו "קמיכסיף לן סבא"- הם התביישו במעשיו. וכשהוא נפטר היה עמוד של אש בינו ובין העם להראות גדולתו יותר מכולם ואמר ע"ז ר' זירא "אהני לי שטותיה" – מה שעשה כמין שטות – וזלזל בכבודו לכבוד שמים – זה מה שגידל אותו מעל כולם.

עד דלא ידע – גילוי הפנימיות בפורים

אין זכות יותר גדולה מאשר לעשות תפקידך בנאמנות ולא להתפעל מכל העבודות זרות שמופיעים בצורה של כל מיני אנשים "חשובים" או "מפחידים" ודיעותיהם "הקדושות" עליך – וכתב החובת הלבבות (שער ייחוד המעשה פרק ד') על מי שנתפעל מאחרים - שהוא עובד בני אדם ולא הבורא אותם!

וזהו המצוה של חייב איניש לבסומי בפורים. להתרומם, וקצת לאבד את הדעת עד כדי שלא איכפת לך מה יגידו עליך ואז אתה עובד את השי"ת באמת ואינך מתחשב עם כל העבודות זרות ודיעות של אחרים עליך, ואתה מתעלה להיות עובד השם באמת!! בפורים אתה פותח את פנימיותך וכל הכוחות הנפלאים שבקרבך פורצים החוצה מן הכח אל הפועל.

היום אתה חשוב אצל "העולם" רק אם אתה ראש ישיבה גדול ומפורסם, או אנשים חשובים ומוכרים בתורה או בחסד וכו'. ומזלזלים באותו "כלומניק" שמתאמץ ללמוד ולקיים התורה ולעשות חסד ולהתפלל. אבל בעיני השי"ת, רחמנא ליבא בעי. רק מה שאתה מתאמץ ומשתדל ורוצה ומחפש זה מה שחשוב – גם אם לא השגתי. "רוצה ד' את יראיו את המיחלים לחסדו".

שבת זכור

החילוק בין עמלק למרדכי ואסתר...

שניהם לא פחדו מאף אחד אבל החילוק הענק הוא שעמלק – לא ירא אלקים. וזהו הדבר הגרוע ביותר. וזהו בדיוק ההיפך ממדרכי ואסתר – הם לא פחדו מאנשים רק מהשם יתברך. וזהו השנאה הגדולה שיש לנו לעמלק. ואדרבה, אחרי שמוריד את הפחד מהאנשים ומבינים שבאמת אין מה לפחד מהם, כי באמת אין אף אחד אמיתי – רק השי"ת, אז שונאים עוד יותר את מי שלא מפחד מעיקר הכל והמציאות היחידה האמיתית!

מהפכת חייך – בפורים –

בידיך – מעכשיו!!!

ראיתי הרבה אנשים שזכו בפורים, ע"י תפילה ושמחה לעשות מהפכה גמורה בחייהם. אבל זה תלוי בך! אם אתה מעכשיו מאמין בתמימות בכוחו של פורים אז הפורים יעזור לך ותוכל לזכות לחיים חדשים, אבל אם אינך בטוח בזה אז ח"ו לא יועיל.

בנובהרדוק עשו עסק גדול בענין התמימות. ושננו לעצמם מאות פעמים תמים תהיה עם ד' אלוקיך, תמים תהיה עם ד' אלוקיך, תמים... בניגון של מוסר עוד ועוד. וכשמאמינים בתמימות בכח התפילה ובכח הפורים ובכל דבר אז זה בודאי יועיל!

שמעו ותחי נפשכם! לשיעורי הרב - בקו השגחה פרטית בטלפון 02-3011300 ובקו ישיר 02-3011906

או בקול הלשון בטל' 03-9290709-03-93-1-4 אנגלית 2, לאידיש 1, ללשה"ק 4

להארות והערות והשתתפות בהפצה: 0504154557 להפצה בירושלים: 0583223498 לקבל במייל: A7171474@GMAIL.COM

FOR BITACHON WEEKLY IN ENGLISH – thenewbitachonweekly@gmail.com